

De Tao van Valse Concurrentie

In de oude wereld leefden twee boeren
aan weerszijden van een vruchtbare vallei.

Beiden wilden overvloed.

Beiden wilden hun dorp voeden.

Beiden wilden een betere toekomst.

In het begin hielpen zij elkaar.

Wanneer de ene boer ziek was,
bewerkte de ander zijn land.

Wanneer een storm de oogst beschadigde,
deelden zij hun voorraden.

De vallei bloeide.

Maar na verloop van tijd
verscheen er een handelaar.

Hij keek naar de velden
en zag kansen.

"Waarom samenwerken?"
vroeg hij.

"Jullie kunnen toch ook winnen?"

De boeren luisterden.

Vanaf dat moment
werd vergelijken belangrijker
dan verbouwen.

Wie had de grootste oogst?

Wie verkocht het meeste?

Wie kreeg de meeste waardering?

Wie werd de leider?

Langzaam veranderde de vallei.

Niet door droogte.

Niet door oorlog.

Maar door concurrentie.

Op een dag vroeg een leerling aan de meester:

"Meester, wat is valse concurrentie?"

De meester wees naar een groep mensen die een brug probeerden te bouwen.

Iedereen wilde dezelfde rivier oversteken.

Iedereen sprak over samenwerking.

Iedereen sprak over vooruitgang.

Maar niemand luisterde.

Iedereen wilde de ontwerper zijn.

De bedenker.

De leider.

De redder.

De brug kwam nauwelijks van de grond.

"Zie je dat?" vroeg de meester.

"Ja," antwoordde de leerling.

"Ze werken tegen elkaar."

De meester schudde zijn hoofd.

"Dat denken zij ook."

De leerling keek verbaasd.

"Wat bedoelt u?"

De meester glimlachte.

"Onder hun strijd
ligt dezelfde wens."

"Welke wens?"

"De rivier oversteken."

De leerling dacht lang na.

Toen vroeg hij:

"Waarom zien zij dat niet?"

De meester bukte zich
en tekende een cirkel in het zand.

"Wanneer het ego wakker wordt,
ziet het verschillen."

Hij tekende een grotere cirkel om de eerste heen.

"Wanneer bewustzijn wakker wordt,
ziet het overeenkomsten."

De wind streek over het zand.

"De meeste mensen concurreren
met bondgenoten
zonder het te beseffen."

Ze liepen verder.

Onderweg kwamen zij mensen tegen
die de wereld wilden verbeteren.

Sommigen wilden gezonder voedsel.

Anderen duurzamere landbouw.

Weer anderen eerlijkere handel.

Iedereen sprak over verandering.

Iedereen sprak over een betere toekomst.

Toch vochten zij om subsidies.

Om aandacht.

Om invloed.

Om erkenning.

De leerling moest lachen.

"Zij lijken op de boeren."

"Precies," zei de meester.

"Zij strijden om dezelfde oogst."

De zon begon langzaam onder te gaan.

Toen sprak de meester:

"Ware concurrentie bestaat."

"Zeker."

"Een roofdier en zijn prooi
hebben tegengestelde belangen."

"Maar veel van wat mensen concurrentie noemen,
is slechts onbewustheid."

De leerling luisterde aandachtig.

"Valse concurrentie ontstaat
wanneer mensen vergeten
dat zij dezelfde bestemming delen."

De wind werd zachter.

"Dan wordt samenwerking strijd."

"Delen wordt verdedigen."

"En bondgenoten worden rivalen."

De leerling keek uit over de wereld.

Plotseling zag hij het overal.

Bedrijven die hetzelfde doel nastreefden.

Bewegingen die dezelfde droom deelden.

Mensen die dezelfde waarheid zochten.

En toch elkaar bevochten.

Niet omdat zij vijanden waren.

Maar omdat zij waren vergeten
dat zij aan dezelfde kant stonden.

De onbewuste mens vraagt:

"Hoe versla ik de ander?"

De bewuste mens vraagt:

"Hoe bereiken wij samen het doel?"

Want veel strijd ontstaat niet
doordat mensen tegenover elkaar staan,

maar doordat zij vergeten
dat zij naast elkaar staan.

Daarom herkent de wijze
de bondgenoot
achter de concurrent.